

Abstrakt

Po roce 1968, který byl v dějinách války v Indočíně klíčový, se začala odvíjet nová fáze konfliktu. Spojené státy, pod vedením prezidenta Lyndona B. Johnsona po ofenzivě Tet a masivních domácích protestech definitivně ustoupily od cíle vojenského vítězství a změnily svoji strategii ve snahu co nejrychleji z konfliktu vybědnout. Johnsonem navázaná jednání s Vietnamskou demokratickou republikou v Paříži byla však jihovietnamským prezidentem Nguyenem Van Thieu soustavně negována. Až později se ukázalo, že se tak dělo v součinnosti s republikánským kandidátem na prezidenta Richardem M. Nixonem, který chtěl tímto zkompromitovat politiku demokratického prezidenta a sám usednout na jeho místo.

Nixon, po svém nástupu do prezidentského úřadu, předpokládal, že jím obnovená jednání v Paříži budou jednoduchá a povedou k rychlému ukončení války. Brzy se však ukázalo, že to byl omyl. Severovietnamcům a komunistickým povstalcům v Jižním Vietnamu se podařilo díky sporům vyvolaným Thieuem v prodlevě mezi rozhory obnovit své síly a nebyli již ochotni ustoupit. Jednání zabředla do neplodných debat a sporů.

Nixon a jeho nejbližší spolupracovník Henry Kissinger byli nuceni hledat jiná východiska. Na mezinárodní diplomatické scéně se Spojené státy pokusily vyjednávat se spojenci Hanoje – Sovětským svazem a Čínskou lidovou republikou o omezení jejich podpory VDR a vytvoření tlaku na Severovietnamce, který je měl přinutit k podpisu mírových dohod. Détente se SSSR a především navázání diplomatických styků s ČLR, o které se největší měrou zasloužil Kissinger, bylo velkým úspěchem americké diplomacie, avšak tato obratná zahraniční politika přímo nevedla k posunu v řešení indočínského konfliktu.

Vojenská politika ve Vietnamu se v Nixonově éře řídila doktrínou tzv. vietnamizace, tj. nahrazením amerických ozbrojených sil jihovietnamskou armádou. I přesto že, Nixon sliboval, že se bude snažit konflikt uklidnit, došlo naopak díky vpádu do Kambodži roku 1970, invazi Jihovietnamců do jižního Laosu roku 1971 a intenzivnímu bombardování k jeho eskalaci. Zvláště v Kambodži se vedly po Američany iniciovaném pádu krále Sihanuka tvrdé boje s komunistickými Rudými Khmery. Roku 1972 se VDR pokusila vojensky vyvrátit Vietnamskou republiku. Jen díky rychlé americké reakci a zahájení leteckých útoků nejen proti útočící severovietnamské armádě, ale i samotné VDR se podařilo plány Hanoje zmařit. Severovietnamské vedení poté došlo k závěru, že jedinou šancí na dosažení vítězství je uzavření dohody s Američany. V podpisu dohod však bránil Saigon, který se odchodu amerických sil obával a ve smlouvě požadoval změny. Na ty Hanoj přistoupila až po dalším masivním bombardování a teprve roku 1973 byla podepsána v Paříži mírová dohoda, po které se USA z Indočíny mocensky stáhly a v konfliktu se angažovaly již jen minimálně. Po pádu Nixona roku 1974 a nástupu Geralda Forda nedošlo v americké zahraniční politice k větším změnám a roku 1975 došlo k pádu proamerických režimů v oblasti.

Klíčová slova: Nixon, Ford, válka v Indočíně, Vietnam, Kambodža, Laos